

[Paul Holt.]

Lovforslaget nu faar i det høje Ting, vil være et Middel til at skabe Ro omkring Loven.

Vedrørende Adgangen til Prøveløsladelse har jeg været betænkelig ved at gaa med hertil. Fra Fængselsvæsenets Side har man argumenteret kraftigt for, at man skulde tillade en Prøveløsladelse. Jeg har da ogsaa bøjet mig for denne Argumentation, idet det er blevet gjort klart, at Justitsministeren staaer ganske frit i saadanne Sager, og jeg har forstaaet, at det er den højtaerede Justitsministers Agt kun at løslade paa Prøve, naar de paagældende Personers Løsladelse ikke medfører nogen Risiko i Forhold til Tilstandene i Landet paa det paagældende Tidspunkt, at der altsaa ved Prøveløsladelse ikke alene tages individuelle Hensyn til den enkelte Fanges Optræden i Fængselstiden, men ogsaa til de almindelige Tilstande i Landet.

I den nugældende Lov anvendes som bekendt Udtrykket: Tab af almen Tillid, og det forekommer mig, at selve dette Udtryk har en vis pædagogisk Værdi. Det er rimeligt, naar der straffes for Landsforræderi, at man da finder en Betegnelse, der udtrykker det, der her er Tale om, noget, der er anderledes end i almindeligt gældende Lov. Naar jeg alligevel har kunnet gaa med til, at dette Udtryk falder bort, hænger det sammen med, at det kan være lidt vanskeligt at definere nærmere, hvad almen Tillid er. Man kan gøre Forsøg paa det ved at specificere det i en Række enkelte Bestemmelser, men i Virkeligheden er Udtrykket „almen Tillid“ af en saa almindelig Karakter, at det ikke dækker et i Loven udtrykt Begreb, men derimod dækker en Opfattelse, der hersker i al Almindelighed Mennesker imellem. Derfor kan jeg ikke se andet, end at det har sin Berettigelse at ophæve Udtrykket i Loven. Saa maa det overlades Menneskene imellem, hvorvidt de vil dømme om andre, at de har almen Tillid eller ikke.

Det vil ogsaa til sin Tid være et meget stort Spørgsmaal at føre de dømte Personer tilbage til Samfundet, og det er nok muligt, at vi engang vil komme til at staa over for det Spørgsmaal at gennemføre en eller anden Amnestiordning ved Lov.

Man har, som det ogsaa har været berørt af flere af de ærede Ordførere, haft Opmærksomheden henvendt paa de særlige Forhold, der vedrører det tyske Mindretal i Nordslesvig. Man har ment, at der for de Personer, der hører til dette Mindretal og har gjort almindelig Fronttjeneste i den

tyske Hær, er et undskyldende Moment i deres Tilknytning til den tyske Nation, og dette Hensyn ser man udtrykt i Ændringsforslaget til § 3, Stk. 3, Nr. 2. Naturligvis maa det staa klart for alle, at den Undskyldning ikke kan anvendes, naar man tænker paa Mindretallets Ledere. Disse har været fuldstændig klar over, hvad de gjorde. De har været klar over de Virkninger, som deres Handlinger maatte faa i Forholdet til den danske Herbergsstat. Der kan kun være Tale om at tage dette Hensyn i formildende Retning, naar det drejer sig om Personer tilhørende Mindretallet, som har ydet Fronttjeneste i Tyskland og ikke paa nogen Maade har staaet i direkte Modsætningsforhold, f. Eks. ved Tjeneste her i Landet, til den danske Nation.

Vi havde gerne fra vor Side set, at der i Loven kunde indføjes en Bestemmelse om at fradømme dansk Statsborgerret, særlig med Henblik paa Personer, der har erhvervet en saadan ved Lov; men da under de nu herskende Forhold en saadan Lov ikke kan gøres effektiv ved en efterfølgende Udvisning, har vi undladt at stille et konkret Forslag herom.

Med Hensyn til Enkeltheder i øvrigt vil jeg give Tilslutning til det Forslag, der er fremsat i § 1 i Loven om at udvide Tidsrummet for Lovens Gyldighed fra 1 til 2 Aar.

Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 3 maa vi fra vor Side paa det bestemteste tage Afstand fra Bestemmelserne om formildende Omstændigheder, der er angivet under Punkterne 1, 3, 4 og 5. Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen har behandlet disse Punkter indgaaende, og jeg kan i det væsentlige henholde mig til, hvad han har udtalt herom. Vi ønsker ikke fra vor Side, at det i Loven skal pointeres paa en særlig Maade, at det at være gaaet i tysk Krigstjeneste før 29. August 1943 skal betragtes som en formildende Omstændighed. Det maa dog erkendes, at det før denne Dato var endnu mere moralsk forkasteligt at gaa i tysk Tjeneste end senere, da enhver kunde se, hvor det bar hen. At betragte 29. August 1943 paa den i Ændringsforslaget nævnte Maade er at vise de kolde Fødder en meningsløs Hensynsfuldhed. Alt, hvad der er rimeligt at fremhæve som formildende Omstændigheder, findes udtrykt i Pkt. 2. Det er ogsaa urimeligt at lade den Omstændighed, at det strafbare Forhold kun har været i kort Tid, være en formildende Omstændighed. Det maa dog ganske afhænge af selve det strafbare Forholds Karakter. Pkt. 4 og 5 maa ogsaa siges i tilstrækkeligt